

Η υπόθεση της Κυψέλης

Τα κενά της παιδικής προστασίας στην Ελλάδα και προτάσεις αναμόρφωσης από το Δίκτυο Οργανισμών Παιδικής Προστασίας

Η υπόθεση της Κυψέλης —όπου εντοπίστηκε νεκρό βρέφος και τρία κακοποιημένα παιδιά σε συνθήκες φρίκης— δεν αποτελεί μεμονωμένο περιστατικό, αλλά αποκάλυψε με τον πιο οδυνηρό τρόπο διαρθρωτικές αδυναμίες ενός συστήματος παιδικής προστασίας που, σύμφωνα με την αρθρογραφία, λειτουργεί «στα χαρτιά» και όχι στην πράξη. Η οικογένεια ήταν ήδη γνωστή στις αρχές εδώ και χρόνια (πρώτη καταγγελία από το 2020), είχαν προηγηθεί καταγγελίες, φάκελοι κοινωνικών υπηρεσιών, εισαγγελικές εντολές και νοσηλείες — και παρ' όλα αυτά το σύστημα απέτυχε να προστατέψει τα παιδιά έγκαιρα.

Το Δίκτυο Οργανώσεων Παιδικής Προστασίας

Στον πυρήνα αυτής της συζήτησης βρίσκεται και η δράση του **Δικτύου Οργανώσεων Παιδικής Προστασίας**, ενός σταθερού χώρου συνεργασίας οργανώσεων που δραστηριοποιούνται στην παιδική προστασία, συμπεριλαμβανομένων μελών του πρώην Δικτύου του Συνηγόρου του Παιδιού και άλλων οργανώσεων με συναφή εμπειρία.

Στόχος του Δικτύου είναι να ενισχύσει τη συνεργασία και την ανταλλαγή γνώσης και τεχνογνωσίας, να αναδεικνύει κοινά προβλήματα και καλές πρακτικές και να διαμορφώνει κοινές παρεμβάσεις και προτάσεις για τη βελτίωση των πολιτικών παιδικής προστασίας, με έμφαση στην πρόληψη και την έγκαιρη παρέμβαση.

Η λειτουργία του βασίζεται στις αρχές της **ισοτιμίας, της διαφάνειας και της συλλογικότητας**. Τα μέλη συναντώνται τακτικά, ενώ θεματικές υποομάδες εμβαθύνουν σε επιμέρους ζητήματα, όπως η αναδοχή/τεκνοθεσία, η πρόληψη και οι Μονάδες Ημιαυτόνομης Διαβίωσης.

Μέσα από τη συλλογική εμπειρία των μελών του, το Δίκτυο επιδιώκει να μεταφέρει τη γνώση από το πεδίο στον δημόσιο διάλογο και να συμβάλει σε ουσιαστικές και εφαρμόσιμες αλλαγές για την προστασία των παιδιών στην Ελλάδα.

Τα βασικά κενά του συστήματος: Κατακερματισμός & Έλλειψη Πρόληψης

Κατακερματισμός των υπηρεσιών Στην Ελλάδα λειτουργούν παράλληλα επτά διαφορετικά δίκτυα κοινωνικοπρονοιακών υπηρεσιών, υπαγόμενα σε διαφορετικά υπουργεία (Εσωτερικών/Δήμων, Περιφέρειας, Γενικής Γραμματείας Πρόνοιας, Δικαιοσύνης, Υγείας, Παιδείας), το καθένα με διαφορετικό μοντέλο διοίκησης, αρμοδιότητες και τρόπο λειτουργίας. Το αποτέλεσμα είναι ότι κανένας φορέας δεν έχει την πλήρη εποπτεία μιας υπόθεσης — κάθε υπηρεσία διαχειρίζεται μόνο το δικό της «κομμάτι», με συνέπεια να «χάνεται» το παιδί ανάμεσα στις αρμοδιότητες.

Ακραία υποστελέχωση της κοινωνικής πρόνοιας Σε επίπεδο δήμων, η υποστελέχωση είναι δραματική: σύμφωνα με τον ΣΚΛΕ, σε σύνολο 332 δήμων της χώρας υπηρετούν μόλις 545 μόνιμοι κοινωνικοί λειτουργοί. Σε αρκετές περιοχές η αναλογία φτάνει το ένα άτομο ανά 30.000 κατοίκους, ενώ υπάρχουν δήμοι χωρίς κανέναν κοινωνικό λειτουργό. Ενδεικτικά, στον Δήμο Αθηναίων υπάρχουν 24 οργανικές θέσεις κοινωνικών λειτουργών, από τις οποίες είναι καλυμμένες μόνο οι 14 (για σύγκριση αναφέρεται ότι στον δήμο της Μαδρίτης απασχολούνται περίπου 1.000 κοινωνικοί λειτουργοί). Επιπλέον, τα 2/3 του προσωπικού των κοινωνικών υπηρεσιών εργάζεται με συμβάσεις ορισμένου χρόνου, με αποτέλεσμα συνεχή εναλλαγή προσωπικού και έλλειψη συνέχειας στην παρακολούθηση των υποθέσεων.

Απουσία ενιαίου εθνικού πρωτοκόλλου Δεν υπάρχει σήμερα κανένα ενιαίο πρωτόκολλο δράσης για κανένα είδος κακοποίησης ή παραμέλησης παιδιών στην Ελλάδα. Ήδη από το 2017 το Ινστιτούτο Υγείας του Παιδιού, μαζί με το Εθνικό Κέντρο Κοινωνικής Αλληλεγγύης και τον Σύνδεσμο Κοινωνικών Λειτουργών Ελλάδας έχει εκπονήσει Πρωτόκολλο Διερεύνησης, Διάγνωσης και Διαχείρισης Κακοποίησης και Παραμέλησης Παιδιών. Ένα αντίστοιχο πρωτόκολλο για τη σεξουαλική κακοποίηση παιδιών είχε εκπονηθεί από διακλαδική επιστημονική ομάδα το 2023 στα πλαίσια της Εθνικής Στρατηγικής για την Σεξουαλική Κακοποίηση Ανηλίκων, ενώ η UNICEF έχει εκδώσει αντίστοιχο οδηγό για τις Εισαγγελίες Ανηλίκων και τις Κοινωνικές Υπηρεσίες - αλλά κανένα από τα τρία δεν έχει θεσμοθετηθεί έως σήμερα. Χωρίς κοινό πρωτόκολλο, εισαγγελέας, αστυνομία, κοινωνικός λειτουργός, παιδοψυχίατρος, παιδίατρος και εκπαιδευτικός δεν έχουν κοινή γραμμή δράσης ούτε σαφή, δεσμευτικά βήματα συνεργασίας.

Ο περιορισμένος ρόλος της Εισαγγελίας Ανηλίκων Η Εισαγγελία Ανηλίκων λειτουργεί συχνά ως ο μόνος πραγματικός μηχανισμός παρέμβασης, αλλά κατά κανόνα παρεμβαίνει μόνο κατόπιν καταγγελίας, δρώντας διαπιστωτικά και όχι προληπτικά, χωρίς επαρκή έλεγχο των αποτελεσμάτων των δικών της εντολών, και χωρίς κοινωνικούς λειτουργούς να πλαισιώνουν το έργο της.

Τα νοσοκομεία ως ακατάλληλο καταφύγιο Παιδιά που απομακρύνονται από το οικογενειακό περιβάλλον με εισαγγελική εντολή καταλήγουν συχνά σε νοσοκομεία λόγω ελλείψει διαθέσιμων θέσεων σε δομές παιδικής προστασίας ή ανάδοχων οικογενειών. Πανελλαδικά υπολογίζονται περίπου 100 τέτοιες περιπτώσεις παιδιών (45 εξ αυτών στην Αττική), τα οποία μπορεί να παραμείνουν σε νοσοκομείο αρκετούς μήνες. Τα νοσοκομεία δεν διαθέτουν το κατάλληλο προσωπικό ούτε πρωτόκολλα ασφαλείας για την προστασία κακοποιημένων παιδιών. Δε διαθέτουν, επίσης, πρωτόκολλα ή εκπαίδευση για την ανίχνευση, τη διερεύνηση και τον εντοπισμό δυνητικών περιστατικών κακοποίησης παιδιών.

Ελλιπής παρακολούθηση στο σχολείο Παρατεταμένες, αδικαιολόγητες απουσίες παιδιών από το σχολείο, ή άλλα δυνητικά σημάδια κακοποίησης, συχνά καταγράφονται από τη σχολική μονάδα χωρίς όμως να υπάρχει αποτελεσματικός μηχανισμός εντοπισμού και παρέμβασης με συγκεκριμένα εθνικά πρωτόκολλα και την κατάλληλη εκπαίδευση των εκπαιδευτικών, σε συνεργασία με άλλες υπηρεσίες.

Παραβίαση προσωπικών δεδομένων ανηλίκων στη δημόσια συζήτηση Επισημαίνεται επίσης το ζήτημα δεοντολογίας στην κάλυψη τέτοιων υποθέσεων από τα ΜΜΕ: παρά τη ρητή απαγόρευση της Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα, έχουν δημοσιοποιηθεί στοιχεία (όπως λεπτομέρειες υγείας) που θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε ταυτοποίηση ανηλίκων θυμάτων.

Πρακτικές ενιαίας παιδικής προστασίας σε άλλες χώρες

Αρκετές ευρωπαϊκές χώρες έχουν αντιμετωπίσει αντίστοιχες δυσλειτουργίες —συχνά ύστερα από τραγικά περιστατικά αντίστοιχα με αυτό της Κυψέλης— και έχουν κινηθεί προς πιο ενιαία μοντέλα οργάνωσης της παιδικής προστασίας.

Παρότι η [έκθεση χαρτογράφησης του FRA](#) (EU Agency for Fundamental Rights) για τα συστήματα παιδικής προστασίας στην ΕΕ (2023-24) δείχνει ότι η απουσία ενιαίας εποπτείας και τα προγράμματα πρόληψης και έγκαιρης παρέμβασης (οικογενειακή στήριξη, ψυχική υγεία) παραμένουν σχετικά περιορισμένα στην ΕΕ. Υπάρχει όμως και [η ειδική έκθεση του FRA για την Ελλάδα](#) (2024), η οποία προσθέτει μια σημαντική διάκριση: δεν είναι απλώς ότι η πρόληψη υστερεί, αλλά ότι **στην Ελλάδα λείπει η ίδια η νομική υποχρέωση για προληπτική δράση, έχουμε δομική απουσία εντολής, όχι απλώς πόρων**. Οι κοινωνικές υπηρεσίες, όπως αναφέρει η έκθεση, ενεργοποιούνται κατά κανόνα μόνο ύστερα από εισαγγελική εντολή διερεύνησης, και αποδεσμεύονται από την υπόθεση μετά την αρχική έρευνα εφόσον δεν υπάρξει νέα εντολή — δεν υπάρχει δηλαδή θεσμοθετημένη συνέχεια παρακολούθησης.

Τρία παραδείγματα, από διαφορετικές παραδόσεις διακυβέρνησης, υπογραμμίζουν πιθανές κατευθύνσεις για την ελληνική μεταρρύθμιση.

Αγγλία Η Αγγλία διέθετε επί χρόνια άτυπους μηχανισμούς συνεργασίας πολλών υπηρεσιών, τους λεγόμενους Multi-Agency Safeguarding Hubs (MASH), όπου κοινωνική πρόνοια, αστυνομία, υγεία και εκπαίδευση μοιράζονταν πληροφορίες για την αξιολόγηση κινδύνου σε ένα κοινό σημείο εισόδου. [Αξιολόγηση των MASH](#) που δημοσιεύθηκε το 2025 δεν εντόπισε τεκμηριωμένη βελτίωση των αποτελεσμάτων παιδικής προστασίας και ανέδειξε ότι η αποτελεσματικότητά τους εξαρτάται λιγότερο από την ύπαρξη κοινού μηχανισμού καθαυτή και περισσότερο από σταθερό, εκπαιδευμένο προσωπικό και ισχυρές σχέσεις εμπιστοσύνης ανάμεσα στους επαγγελματίες, καθώς και από τη σαφήνεια των διαδικασιών συναίνεσης των γονέων στην ανταλλαγή πληροφοριών, η απουσία της οποίας αναδείχθηκε ως συχνό εμπόδιο στην πράξη. Πρόκειται για εύρημα με άμεση σημασία για την Ελλάδα, καθώς η ακραία υποστελέχωση και η αστάθεια των συμβάσεων ορισμένου χρόνου υπονομεύουν ακριβώς το στοιχείο —σταθερό, έμπειρο προσωπικό— χωρίς το οποίο κανένας θεσμικός μηχανισμός συντονισμού δεν αποδίδει στην πράξη. Ακριβώς επειδή ο εθελοντικός συντονισμός αποδείχθηκε ανεπαρκής, η αγγλική νομοθεσία ([Children's Wellbeing and Schools Act, 2004](#)) καθιέρωσε νομική υποχρέωση σύστασης Ομάδων Πολύ-υπηρεσιακής Παιδικής Προστασίας ([Multi-Agency Child Protection Teams](#)) σε κάθε περιοχή τοπικής αυτοδιοίκησης. Κάθε ομάδα οφείλει να περιλαμβάνει, ως πυρήνα, κοινωνικό λειτουργό ως επικεφαλής, εκπρόσωπο της αστυνομίας, εγγεγραμμένο επαγγελματία υγείας και πρόσωπο με εκπαιδευτική εμπειρία, με

δυνατότητα προσθήκης ειδικών ανάλογα με το τοπικό προφίλ κινδύνου. Οι ομάδες αυτές συγκαλούν συσκέψεις στρατηγικής και παιδικής προστασίας, ηγούνται ερευνών για περιστατικά σοβαρής βλάβης, εποπτεύουν τον σχεδιασμό προστασίας κάθε παιδιού και χαρτογραφούν τοπικά μοτίβα κινδύνου. Πρόκειται, ουσιαστικά, για τη νομοθετική μετάβαση από τον προαιρετικό συντονισμό σε δεσμευτική, θεσμοθετημένη διεπιστημονική συνεργασία.

Κύπρος: Η Κύπρος αντιμετωπίζει το ζήτημα του κατακερματισμού μέσω συγκεντρωτικής δομής: η παιδική προστασία υπάγεται σε μία και μόνη υπηρεσία, τις [Υπηρεσίες Κοινωνικής Ευημερίας](#), οι οποίες λειτουργούν υπό το Υφυπουργείο Κοινωνικής Πρόνοιας και οργανώνονται σε πέντε επαρχιακά γραφεία ευημερίας. Δεν υπάρχει, δηλαδή, το φαινόμενο επτά παράλληλων δικτύων υπό διαφορετικά υπουργεία, αλλά η ευθύνη εντοπισμού, αξιολόγησης και παρακολούθησης κάθε παιδιού σε κίνδυνο παραμένει, καθ' όλη τη διαδρομή της υπόθεσης, στον ίδιο φορέα. Στο ίδιο πλαίσιο λειτουργεί το κυπριακό Σπίτι του Παιδιού, μοντέλο Barnahus αντίστοιχο με την Ελλάδα. Περαιτέρω στην Κύπρο, από την στιγμή της γέννησης, Επισκέπτριες και Επισκέπτες Υγείας πραγματοποιούν με κατ' οίκον επισκέψεις και παρέχουν οδηγίες και συμβουλές σχετικά με την ανατροφή, ανάπτυξη και καθημερινή φροντίδα του μωρού.

Ρουμανία: Στην κορυφή του συστήματος βρίσκεται η [Εθνική Αρχή για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Παιδιού και την Υιοθεσία \(ANPDCA\)](#), φορέας υπουργικού επιπέδου με αρμοδιότητα στρατηγικού σχεδιασμού, χάραξης πολιτικής, μεθοδολογίας και εκπαίδευσης, καθώς και παρακολούθησης και εποπτείας ολόκληρου του συστήματος παιδικής προστασίας της χώρας. Την επιχειρησιακή υλοποίηση αναλαμβάνουν, σε επίπεδο κάθε νομού, [οι Γενικές Διευθύνσεις Κοινωνικής Πρόνοιας και Προστασίας του Παιδιού \(DGASPC\)](#), δομές που —σε αντίθεση με το ελληνικό μοντέλο των επτά παράλληλων δικτύων— συγκεντρώνουν σε έναν και μόνο φορέα την κοινωνική πρόνοια και την παιδική προστασία σε επίπεδο νομού. Το ενδιαφέρον στοιχείο είναι ο συνδυασμός ενιαίας εποπτείας με αποκεντρωμένη χρηματοδότηση: οι νομαρχιακές διευθύνσεις υπάγονται επαγγελματικά και μεθοδολογικά στην ANPDCA ενώ χρηματοδοτούνται από τα νομαρχιακά συμβούλια. Παράλληλα, η χώρα έχει θεσπίσει εθνική στρατηγική για την παιδική προστασία («[Protected Children, Safe Romania](#)», 2023–2027) και αναπτύσσει, σε συνεργασία με τη UNICEF, ενιαίο ψηφιακό σύστημα καταγραφής παιδιών σε κίνδυνο (Primero).

Οι τρεις περιπτώσεις καταλήγουν σε ένα κοινό συμπέρασμα: η μετάβαση από κατακερματισμένα σε ενιαία συστήματα παιδικής προστασίας δεν είναι απλώς ζήτημα οργανογράμματος, αλλά συνδυασμός τριών στοιχείων —σαφούς θεσμικής ευθύνης συγκεντρωμένης σε ένα σημείο, δεσμευτικών και όχι προαιρετικών πρωτοκόλλων συνεργασίας, και σταθερού, εκπαιδευμένου ανθρώπινου δυναμικού που θα εφαρμόσει στην πράξη όσα προβλέπονται στα χαρτιά. Το τρίτο στοιχείο, όπως δείχνει η αγγλική εμπειρία, είναι εξίσου κρίσιμο με τα δύο πρώτα —και είναι ακριβώς το σημείο στο οποίο η σημερινή ελληνική πραγματικότητα απέχει περισσότερο.

Προτάσεις αναμόρφωσης του συστήματος

Σύσταση ενιαίου συντονιστικού φορέα — μια Γενική Γραμματεία Παιδικής Προστασίας υπό το υπουργείο Οικογένειας, που θα συγκεντρώνει την ευθύνη παρακολούθησης κάθε παιδιού σε κίνδυνο από τη στιγμή του εντοπισμού έως τη μόνιμη τοποθέτησή του σε ασφαλές περιβάλλον, αντί της σημερινής κατανομής αρμοδιοτήτων σε πολλαπλά υπουργεία χωρίς συνολική εποπτεία. Ενίσχυση της διακλαδικής/διατομεακής συνεργασίας μεταξύ εισαγγελέα, αστυνομίας, κοινωνικού λειτουργού, παιδοψυχιάτρου, παιδιάτρου και εκπαιδευτικού, με θεσμοθετημένα κανάλια επικοινωνίας και ενημέρωσης, ώστε καμία πληροφορία/καταγγελία να μη «χάνεται» ανάμεσα σε υπηρεσίες.

Σταθερή παρουσία Εισαγγελέων Ανηλίκων και σύσταση Κοινωνικών Υπηρεσιών στα Πρωτοδικεία - Εφαρμογή του Ν. 2447/1996 για τη σύσταση Κοινωνικών Υπηρεσιών στα Πρωτοδικεία υπό τον συντονισμό ενιαίου φορέα, προκειμένου οι Εισαγγελείς να έχουν άμεση ψυχοκοινωνική υποστήριξη σε υποθέσεις παιδικής προστασίας και συνδρομή κοινωνικών λειτουργών κατά την εξέταση των υποθέσεων. Σταθερή τοποθέτηση Εισαγγελέων Ανηλίκων και κατάργηση της ανά περίπου Ζετίας αλλαγής τους με συνακόλουθη εκπαίδευση σε θέματα παιδικής προστασίας. Σύσταση Εισαγγελίας Ανηλίκων σε όλα τα Πρωτοδικεία της χώρας.

Θεσμοθέτηση Εθνικής Αναλογίας Κοινωνικών Λειτουργών ανά πληθυσμό στους δήμους, με βάση τα ευρωπαϊκά πρότυπα (προτεινόμενη αναλογία: 1 κοινωνικός λειτουργός ανά 2.500 κατοίκους — που θα σήμαινε περίπου 4.400 θέσεις πανελλαδικά, έναντι των σημερινών 545 μόνιμων στελεχών) και συνακόλουθο πρόγραμμα προσλήψεων μόνιμου προσωπικού. *Νομική κάλυψη και ενίσχυση κοινωνικών λειτουργών:* τροποποίηση του άρθρου 52 ν. 4674/2020 ώστε η νομική υποστήριξη να επεκταθεί και στους συμβασιούχους (ορισμένου χρόνου) κοινωνικούς λειτουργούς που διενεργούν κοινωνικές έρευνες κατόπιν εισαγγελικής εντολής — καθώς σήμερα αντιμετωπίζουν κίνδυνο μηνύσεων από γονείς χωρίς αντίστοιχη θεσμική προστασία.

Θεσμοθέτηση ενιαίου εθνικού πρωτοκόλλου διαχείρισης περιστατικών κακοποίησης/παραμέλησης παιδιών από διεπιστημονική ομάδα εκπαιδευμένων επαγγελματιών με σαφή, δεσμευτικά βήματα συνεργασίας ανάμεσα σε εισαγγελία, αστυνομία, κοινωνικές υπηρεσίες, εκπαίδευση και υγεία — αξιοποιώντας το ήδη τα πρωτόκολλα του 2017 και του 2023 που παραμένουν ανεφάρμοστα.

Υλοποίηση της (επείγουσας) επαγγελματικής αναδοχής εκτός νοσοκομειακού περιβάλλοντος, με κατάλληλα εκπαιδευμένο προσωπικό και πρωτόκολλα ασφαλείας, ώστε τα παιδιά που αφαιρούνται από το οικογενειακό περιβάλλον να μην παραμένουν επί μήνες σε νοσοκομεία — πρακτική που λειτουργεί, όπως επισημαίνεται, ως «δεύτερη κακοποίηση».

Ενεργοποίηση προληπτικού (και όχι μόνο κατασταλτικού) ρόλου της Εισαγγελίας Ανηλίκων, με δυνατότητα παρέμβασης πριν την τέλεση αδικήματος, όταν υπάρχουν ενδείξεις κινδύνου, και με μηχανισμό ελέγχου της εφαρμογής και της συνέχειας κάθε εισαγγελικής εντολής.

Ενίσχυση παρακολούθησης σχολικής φοίτησης και ενεργοποίηση διαδικασιών έγκαιρης ανίχνευσης και άμεσης ενεργοποίησης και διασύνδεσης σχολείου με κοινωνικές υπηρεσίες, βασισμένα σε ενιαία υποχρεωτικά πρωτόκολλα, σε περίπτωση παρατεταμένων, αδικαιολόγητων απουσιών ή άλλων σημαδιών δυνητικής κακοποίησης ή παραμέλησης.

Λειτουργία των προβλεπόμενων Σπιτιών του Παιδιού Καθώς το μοναδικό Σπίτι του Παιδιού λειτουργεί από κοινού σε Αθήνα και Πειραιά, είναι σημαντικό να λειτουργήσουν και τα υπόλοιπα όπως προβλέπεται από τη σχετική νομοθεσία σε Θεσσαλονίκη, Πάτρα και Ηράκλειο και σταδιακά να λειτουργούν σύμφωνα με το μοντέλο Barnahus, το οποίο είναι παγκοσμίως αναγνωρισμένο ως το πιο επιτυχημένο και φιλικό προς τα παιδιά και ενσωματώνει όλες τις απαραίτητες υπηρεσίες.

Αυστηρότερη τήρηση της προστασίας προσωπικών δεδομένων ανηλίκων θυμάτων στη δημόσια/δημοσιογραφική κάλυψη τέτοιων υποθέσεων, σε συμφωνία με τις υφιστάμενες κατευθύνσεις της Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα και τη Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού (N. 2101/1992). Για την προστασία της προσωπικότητας και ιδιωτικότητας των παιδιών, όπως προβλέπεται από τη Διεθνή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού, θα πρέπει τα ΜΜΕ να δημοσιοποιούν μόνο την ελάχιστη πληροφορία που χρειάζεται να γνωστοποιείται στην κοινή γνώμη και όχι λεπτομέρειες για τα παιδιά θύματα και τη δικογραφία. Κατευθυντήριες οδηγίες για τα παραπάνω παρέχει ο [Οδηγός για την προστασία των παιδιών στα Μέσα Ενημέρωσης και ο ρόλος των επαγγελματιών στα ΜΜΕ](#) από την UNICEF.

Ενίσχυση της πρόληψης και των υπηρεσιών στην κοινότητα με την ανάπτυξη και ενίσχυση υπηρεσιών πρόληψης και έγκαιρης παρέμβασης, με παρουσία και συνδρομή επαγγελματιών από τη στιγμή της γέννησης και μετα-παρακολούθηση, ώστε τα παιδιά και οι οικογένειες να λαμβάνουν υποστήριξη από τις πρώτες ενδείξεις κινδύνου, πριν η κατάσταση εξελιχθεί σε κρίση. Ενημέρωση και συζήτηση για τα δικαιώματα των παιδιών σε όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες.

Διασύνδεση υπηρεσιών και συστηματική συλλογή δεδομένων με την ανάπτυξη ασφαλούς και διαλειτουργικού συστήματος καταγραφής και ανταλλαγής της αναγκαίας πληροφορίας μεταξύ των αρμόδιων υπηρεσιών, με σεβασμό στην προστασία των προσωπικών δεδομένων, καθώς και καθιέρωση κοινών δεικτών για την παρακολούθηση και αξιολόγηση του συστήματος παιδικής προστασίας.

Ένας σταθερός διάλογος για την παιδική προστασία

Τα παραπάνω ζητήματα δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν αποσπασματικά ούτε από έναν φορέα μόνο. Απαιτούν συνεργασία μεταξύ διαφορετικών επαγγελματικών πεδίων και θεσμών, ανταλλαγή γνώσης και εμπειρίας και δυνατότητα μετατροπής της γνώσης από το πεδίο σε συγκεκριμένες προτάσεις δημόσιας πολιτικής.

Σε αυτό το πλαίσιο, το Δίκτυο επιδιώκει να ενισχύσει τη συλλογική φωνή των οργανώσεων παιδικής προστασίας και να συμβάλει σε έναν περισσότερο συστηματικό και τεκμηριωμένο

δημόσιο διάλογο. Μέσα από κοινές θέσεις και παρεμβάσεις, το Δίκτυο επιδιώκει να μεταφέρει την εμπειρία και τη γνώση των οργανώσεων από το πεδίο στον δημόσιο και θεσμικό διάλογο και να συμβάλει στην προώθηση ουσιαστικών αλλαγών για την προστασία των παιδιών.

Η υπόθεση της Κυψέλης αποτελεί μια οδυνηρή αφορμή για αυτή τη συζήτηση. Το ζητούμενο, όμως, δεν είναι να μείνουμε σε μία υπόθεση, αλλά να εξετάσουμε τι αναδεικνύει για τη λειτουργία του συστήματος και ποιες αλλαγές απαιτούνται ώστε ένα παιδί που βρίσκεται σε κίνδυνο να εντοπίζεται έγκαιρα, να προστατεύεται αποτελεσματικά και να μην κακοποιείται δευτερογενώς από την Πολιτεία.

Οι συμμετέχοντες φορείς του Δικτύου:

ΑΡΣΙΣ – Κοινωνική Οργάνωση Υποστήριξης Νέων

Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού

Εξέλιξη Ζωής

Ελληνικό Παιδικό Χωριό

Παιδικά Χωριά SOS

Στέγη Η Μέλισσα

Το Χαμόγελο του Παιδιού

ICSD - ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΕΝΤΡΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΒΙΩΣΙΜΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Tandem NGO

Terre des hommes Hellas

Στέργιος Σιφνιός, Συντονιστής Δικτύου

Μυρτώ Ξανθοπούλου, Μέλος συντονιστικής ομάδας Δικτύου